

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sifre Ḳodesh

‘im targumim u-ve’urim mi-meḥabrim shonim

Sefer Yeḥezkel

Landau, Moses I. Landau, Moses I.

Prag, 597 [1836 oder 1837]

גלאזק'ני

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9132

יחזקאל ב נ

וְהָיָה כְּתוּבָה פָּנִים וְאַחֲזֹר וְכָתוּב
אֵלֶיהָ קִינִים וְהָגָה וְהָיָה:
ג (ח) וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן-אָדָם אֶת
אֲשֶׁר-תִּמְצָא אֶכּוּל אֶכּוּל
אֶת-הַמְּגֵלָה הַזֹּאת וְלֶךְ דְּבַר אֶל-
בֵּית יִשְׂרָאֵל: (ז) וְאִפְתַּח אֶת-פִּי
וַיֹּאכְלֵנִי אֶת הַמְּגֵלָה הַזֹּאת:
(ג) וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן-אָדָם בְּטִנְיָה
תֹּאכַל וּמַעֲיֶקֶת תִּמְלֹא אֶת הַמְּגֵלָה
הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן אֵלֶיךָ וְאֶכְלָהּ
וְתִהְיֶה בְּפִי כְדָבָשׁ לְמִתּוֹק:
(ו) וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן-אָדָם לֵךְ-בֵּא
אֶל-בֵּית יִשְׂרָאֵל וּדְבַרְתָּ בְּדַבְרֵי
אֵלֵיהֶם: (ה) כִּי לֹא אֶל-עַם עֲמֻקֵּי
שֹׁפָה וְכִבְדֵי לְשׁוֹן אֶתָּה שְׁלוּחַ
אֶל-בֵּית יִשְׂרָאֵל: (ו) לֹא וְאֶל-

חרגום אישכנוי ו

פֶּאֶן אִינְנֵעוּ אונד פֶּאֶן אויסען
וואר זיא בעשריענען, פֶּאֶלל-
געשריעבען פֶּאֶן קלאנעליע-
דערן, יאממערווארטען אונד
וועהקלאנען.
ג (ח) פֶּערנער שפראך זיא
(דיו טטיחוטע) צו מיר:
פֶּערצעהרע, וואס דוא (היער)
פֶּינדעסט, פֶּערצעהרע דיעוע
ראללע; דאן געהע אונד רע-
דע צו דעם הויזע ישראל'ס:
(ג) איך עפֿענטע דען מונד,
אונד דיא ראללע ווארדע מיר
צופֿערצעהרן געגעבען. (ג) דאן
שפראך זיא (דיו טטיחוטע) צו
מיר: ערדענוואהן! דייג
גען לייב זאללסט דוא
געהרען, אונד דיינע
איינגעוויידע זאללסט
דוא אנפֿיללען מיט
דיעזער ראללע, דיא
איך דיר יעטצט געבע!
איך פֶּערצעהרטע זיא, אונד
זיא וואר אין מיינעם מונדע זא
זיס וזיא האָניג. (ד) פֶּערנער
שפראך זיא צו מיר: ערדענ-

זאָהן! געהע היז צו דעם הויזע ישראל, נון קאָננסט דוא מיינע וואָרטע איהנען פֿאַרטראַ-
גען. (ה) ניכט צו איינעם פֿאַלקע פֿאַן אונפֿערשטענדליכער שפראַכע אָדער שווער צו פֿער-
שטעהענדער מונדאָרט ווירסט דוא געזאָנדט, זאָנדרן צו דעם הויזע ישראל (ו) אויך ניכט צו
דען

ר ש י

(י) כניס ואחור. מה דהוב מן שרויט ומה דעמיד למכויו בסופא: קיניס. כורענות של לדיקים
בע"ה: והגהי מחן סכרן שירנונו עליו לעמיד לבא: והי. נהי של רשעים לע"ה:
ג (ג) ואוכלה ותהי בפיוגו. וקבילתהא והווסתגמהא בפומי כדבש חלי: (ה) עמקי שפה. שיהא
להם ל' עמוק שאיך מכיר בו: אל בית ישראל. כי אל בית ישראל אני שולח אשר לשונם כלשוך:

ב א ו ר

(י) והי, כמו נהי משרש גהה ונשמטה הנו"ן, וכן מלינו שיש משרש נשא.
ג (א) חאבל, כמו חאניל. אח המגילה. כמו במגילה. (ד) ודברת, ענינו כן, אליהם חוכל
לדבר בדברים אחרי אשר אין דבר אשר יוכל לשנוע אותך מכגיד להם דברי. כי לא
אל עם וגו' אהה שלוח, ר"ל אין אחיה שלוח אל עם גברי, אשר לא ישמע את לשונך מאשר
על זאת יהיה בעיניך כעם עמקי שפה וגו', אבל אל בית ישראל אשר לשונו חשמע. (ה) שלוח,
מושך

דען פֿיעלען פֿעלקערן פֿאָן
 אינפֿערשטענרליכער שפּראַך
 55 אָדער שווער צו פֿערשטען
 הענדער מונדארט, דערען
 וואָרטע דואַ ניכט פֿערשטען
 העכט, דיא אַבער דאָך, ווען
 אַיך דיך צו איהנען זענרען
 מעכטע, דיר געהאַרבען וויר-
 דען. (ז) נור דאָ הויז ישראל
 ווירד ניכט וואָללען דיר געהאַר-
 געכען, אינדעם זיאַ מיר ניכט
 געהאַרבען וואָללען. ווייל נון
 דאָ הויז ישראל אונפֿערשעמט
 אינד פֿערשטאַקטען הערצענס
 אַיזט, (ח) דאַרום פֿערלייהע
 אַיך ווירדע דיינעם געזיכטע גע-
 גען איהרען טראַטץ, אונד האַ-
 הייט דיינער שטירן געגען איה-
 רע פֿרעכֿהייט. (ט) גלייך דעם
 שמיר, האַרטער אַלס קיעז,
 האַכע אַיך דיינע שטירן גע-

עמִים רבים עמִקי שְׁפָה וְכבִּדִי
 לְשׁוֹן אֲשֶׁר לֹא תִשְׁמַע דְּבָרֵיהֶם
 אִם-לֹא אֵלֵיהֶם שְׁלַחְתִּיהָ הִמָּה
 יִשְׁמְעוּ אֵלַיָּהּ: (ו) וּבֵית יִשְׂרָאֵל
 לֹא יֵאבֹדוּ לִשְׁמַע אֵלַיָּהּ כִּי-אֵינֶם
 אֲבִים לִשְׁמַע אֵלַי כִּי כָל-בֵּית
 יִשְׂרָאֵל חֻזְקֵי-מִצַּח וּקְשֵׁי-לֵב
 הִמָּה: (ז) הִנֵּה נָתַתִּי אֶת-פְּנֵיהָ
 חֻזְקִים לְעַמֹּת פְּנֵיהֶם וְאֶת-מִצְחָהּ
 חֻזֵק לְעַמֹּת מִצְחָהֶם: (ח) כְּשֹׁמֵר
 חֻזֵק מִצֹּר נָתַתִּי מִצְחָהּ לֹא-תִירָא
 אוֹתָם וְלֹא-תִתַּח מִפְּנֵיהֶם כִּי בֵּית
 מִרִי הִמָּה: (ט) וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן-

אדם
 מאַכט. פֿירכטע זיאַ אַלואַ ניכט, אינד לאַס דיר ניכט כאַנגע זיין פֿאַר איהנען, ווען
 עס אויך איין ווידער שפּענסטיגעס הויז אַיזט. (י) פֿערנער שפּראַך זיאַ צו מיר: ערדענ-
 זאָהן

ר ש י

(ז) אַס לאַ אליהם שלחתיך וגו'. לאַן שנועה היא אַס אליהם שלחתיך מי אַני אַס לאַ המה
 ישמעו אליך ומקרא מסורס הוא: (ט) כשמיר. מין חולעת הוא שמראין אותו על האַזן והיא
 נבקעת כנגדו (כג"ה ל"ח) שמיר ל' סלע חזק. ובתרגום ירושלמי הוא תרגום של לור וכ"ח
 לור חלמיש (דברים ח') שמיר טורא ויש משמע שמיר הנרול החזק כי כמו שנקרא הנור החזק
 שמיר

ב א ו ר

מושך עלמו ואחר עמו, ר"ל אַל בית ישראל אַתה שלוח ומוסב גם על פסוק האחר. (ו) אַס
 לאַ, שעורו כַך, לו שלחתיך אליהם, המה ישמעו אליך. ובפסוק הזה הודיע ה' אַיך הקשו
 ישראל אַת ערפס יותר מכל האומות האחרות; כי לאַ לבד אומה אַתה היתה שומעת בקיל
 הנובא לו נשלח אליהם כי אַס גם עמים רבים, ואַס גם לאַ היו מניינים הכל אַת אשר דבר
 אליהם אבל בית ישראל וגו'. (ז) כי אינכם אובים, לאַ להנעיסך מרו אַת פֿיך, אבל להנעיסני.
 (ט) כשמיד, אַס נשפוט מהוראות שרש שמר נאמר, כי בן נקראו מיני האבנים היותר קשות
 לכֵּן, כי אבנים כאלה לאַ לבד חשמרנה אַת תמונתן ולאַ חפוללנס כי אַס בחזקה, אבל
 גם חשמרנה אַת הדברים אשר ינתנו בהן, וכן מליני גם כי תרגום ירושלמי תרגם לור חלמיש
 (דברים ח' ט"ו) שמיר טורא, וכן נוכל לפרש בלפני שמיר (ירמיה י"ז א'), כי יותר קשה
 הוגף אשה ממנו נעשה הכפֿרן, יותר יעמק לחרות. ועל אשר לור חלמיש ג"כ שמיר (נאשר
 יעני על זה ת"י), נוכל לאמר כי הועמק השם הזה גם על מין הקוץ אשר ילמח על ארץ לחימה
 כזאת כאשר מלאנו קוץ שמיר תעלה (ישעיה ל"ב י"ג), ומ"מ על אשר לאַ ידענו היטב הו"א אַת
 המלה

יחזקאל ג

תרגום אשכנזי ז

אדם את כל דברי אשר אדבר
 אליה קח בלבבך ובאזניה שמע:
 (יא) וקח בא אל הגולה אר בני
 עמך ודברת אליהם ואמרת
 אליהם כה אמר אדני יהוה אם
 ישמעו ואם יחדלו: (יב) ותשאני
 רוח ואשמע אחרי קול רעש
 גדול ברוך כבוד יהוה ממקומו:
 (יג) וקול כנפי החיות משיקות
 אשה אל אחותה וקול האופנים
 לעמתם וקול רעש גדול: (יד) ורוח
 נשאתני ותקחני ואלך מר
 בחמת רוחי ויד יהוה עלי חזקה:

ואחזי אללע כינע ווארטען
 דיא איך צו דיר שפרעצען
 ווערדע, נים אין דיין הערץ,
 אונד האַרע רארויף מיט אויב־
 מערקואמען אָהר! (יא) דאן
 זאלסט דוא הינגעהען צו דען
 פֿערטריעכענען, צו דייענס
 פֿאלקע, זאלסט זיא אנשפרע-
 כען, אונד צו איהנען זאנען:
 אַלזא האַט דער עוויגע, דער
 אַללמעכטיגע געשפּראַכען:
 פֿיעללייכט ווערדען זיא נע-
 האַר געכען, פֿיעללייכט ווער-
 דען זיא אַבלאַסען (פֿאָן מיהעטן
 פֿרעפֿענטהעטען). — (יב) דאָ
 האַב איין גייסט מִך עמפּאָר,
 אונד הינטער מיר אים טאַוענע
 דען שטורמע הארטע איך (יג)
 פֿען) גע כענע דייעט
 זייא דער עוויגע דורך
 זיינע אַללגענענוואַרט!

ואבוא

(יג) איך (הערטע איך) דאָ רוי שען פֿאָן דען פֿליגעלן דער חיות, וויא זיא איינען אָן דען
 אַדערן שלונען, זאָ וויא דאָ ראַסעלן דער אופנים אין גלייכער ריכטונג (מיט מיהע-
 נען) איין אויסעראַרענטליכעם געטאַונג. (יד) דער גייסט, דער מִך עמפּאָר געהאַ-
 בען, פֿיהרטע מִך פֿאַרט; בייא דער אויפֿרעגונג מיינער זעעלע פֿאַלגטע איך אונט-
 מוטהיג, דיא האַנד דעם העררן יעדאָך, ווירקטע מע כֵּט יג אויף מִך. (טו) איך
 קאַם

ר ש י

שמיר כמו כן נקרא הנרזל שמיר בשביל חזקו (סא"ח): (יא) כה אמר ה' אליהם. הנבואה
 הזאת לאומרה אליהם: אם ישמעו. או יחדלו אמה אמיר אותם אליהם: (יב) וחשאי כוח.
 לאחר שגמר דבריו לזה אל הרוח לשאתו אל המקום אשר בני הגולה הם: (יג) משיקות.
 לשון נשיקה. משיקות זו אל זו ואיר נשמע בהקשתן כמ"ל למעלה ואשמע את קול כנפיהם:
 (יד) ואלך מר. שהיה קשה בעיני לקחת את בני עמי: ויד ה' עלי חזקה. חכמו וכמו

ב א ו ר

המלה הזאת לא תרגמתי. (יא) בא, כבר פירשתי לעיל פרשה ב' פסוק ד' וה'. (יב) רעש
 גדול, הרעש הגדול נהיה נקראס: צורך וגו'. ממקומו, קשה לכרז את המלה אם תסוב
 על ה' כי הוא מקום העולם ולא העולם מקומו, אבל יתכן לאמר כי תסוב על הרוח, כלומר
 בהמקום אשר נשאו הרוח שאעו צורך, או על מקום בנוד ה' ונדעת הזאת נראה, כי כן
 ירגס גם יונתן באמרו: מאתר בית שנינוס: (יג) משיקות, באשר תרגם יונתן: נקשן מדא
 למדא כלומר דושקס זו לזו; ונתחנר הכובאה הזאת בשרש נשק, על אשר תקרננה זאת לזאת,
 וננאה כאלו משיקות אשה את אחותה. וקול, גם מוזת נעשה רעש גדול נושף על הרעש
 הראשון אשר נכיו מקול הקובאים צורך. (יד) ויד, וי' באקוס כיו.

(טו) וְאָבּוֹא אֶל-הַגּוֹלָה תֵּל אָבִיב
 הַיְשָׁבִים אֶל-נְהַר-כְּבֹר וְאֲשֶׁר
 הֵמָּה יוֹשְׁבֵי שָׁם וְאֲשֶׁב שָׁם
 שְׁבַעַת יָמִים מִשָּׁמַיִם בְּתוֹכְכֶם:
 (טז) וַיְהִי מִקְצֵה שְׁבַעַת יָמִים
 וַיְהִי דְבַר-יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר:
 (יז) בֶּן-אָדָם צִפָּה נְתַתִּיךָ לְבֵית
 יִשְׂרָאֵל וְשָׁמַעְתָּ מִפִּי דְבַר
 וְהִזְהַרְתָּ אוֹתָם מִמֶּנִּי: (יח) בְּאֹמְרֵי
 לְרָשָׁע מוֹת תָּמוּת וְלֹא הִזְהַרְתוּ
 וְלֹא דִבַּרְתָּ לְהִזְהִיר רָשָׁע מִדַּרְכּוֹ
 הַרְשָׁעָה לְחַיְתוֹ הוּא רָשָׁע בְּעוֹנוֹ
 יָמוּת וְדָמוֹ מִיָּדְךָ אֲבַקֵּשׁ:
 (יט) וְאַתָּה כִּי-הִזְהַרְתָּ רָשָׁע וְלֹא-
 שָׁב מִרְשָׁעוֹ וּמִדַּרְכּוֹ הַרְשָׁעָה
 הוּא בְּעוֹנוֹ יָמוּת וְאַתָּה אֶת-
 נַפְשׁוֹ הִצַּלְתָּ: (כ) וּבָשׁוּב צַדִּיק

קאם צו דען פֿערטערעבענען
 נאך תל אביב, ריא דא וואָהנ-
 טענאם פֿלוססע כּבֿר; דאָרט
 וואָ דיעזע וואָהנטען, זעט: טע
 אײַך מײַך, אונד בליעב דאָרט
 בעטײכט זיעבען טאָגע אין
 איהרער מיטטע. (טו) נאָך
 פֿערלויף דער זיעבען טאָגע
 וואָרד מיר דעם עזינגען וואָרט
 ויײַא פֿאַלגט: (יז) ערדענאָהן!
 אײַך האָבע דײַך צום אײַפֿזעהער
 אײַבער דאָ הײַז ישראל בע-
 שטעללט. דען אײַפֿטראַג פֿאַן
 מיר האָסט דוא פֿערנאָמ-ען,
 ערמאָהנע זיא אַלואַ פֿאַן מיר.
 (יח) ווען אײַך אײַבער דען בעזע-
 וויכט אײַס שפרעכע: „שטער-
 בען מוסט דוא!“ דוא אַבער
 איהן ניכט ערמאָהנעסט, איהם
 ניכט צורעדסט, אום איהן
 פֿאַר זיינעם רובֿלאָזען וואָנדעל
 צו וואָרנען, אונד זיין לעבען צו
 ערהאַלטען: זאָ מוס ער, דער
 רובֿלאָזע, אָב זיינער מיססע-
 ט-אַט שטערבען, דאָך זיין
 בלוט פֿאַררערע אײַך דאָ פֿאַן
 ריר. (יט) האָסט דוא אַבער
 איהן געוואָרנט אונד ער אײַזט
 רענאָך פֿאַן זיינעם לאַסטער

מזקרו ואשב קרי. פסקא נא"פ

אונד פֿאַן זיינעם רובֿלאָזען וואָנדעל ניכט אַבגעווייכען, זאָ שטירבט ער וועגען זיינער מיס-
 סעטהאַט, דוא אַבער האָסט דיינע זעעלע גערעטטעט. (כ) ווען דער פֿראַטמע פֿאַן זיי-
 נער

ר ש י

להוליכני על כרחי: (טו) תל אביב. לתל אביב שם מקום: משמים. משתומ' אדם משתק
 מלדבר: (יז) כופה נתתיך. למא אמה שותק הלא כנופה שמעמידים על המנדלים לראות
 אם יבואו גייסות לעיר יתקע בשופר להזהיר את העם שינכסו וימחזקו כן נתתיך להזהיר

ב א ו ר

(טו) ואשב, שערך כן, ובמקום אשר הגולה בתל אביב יושבים השיבני רוחו שם ישנתי. וימכן כי תל
 אביב היה שם כל המחוז ההוא, ע"כ הוסיף עוד הנביא, כי במקום אשר שם יושבים הגולים שם
 הוירד חרנה. המה, תחסרנה מלות במקום אשר. משמים, יתכן כי ויד ה' אלי חזקה
 (לעיל פסוק י"ד) הוא הטעם מדוע ישב משומם נתיבם. (יח) ולא דברת, הוא רק מוספת
 באור על ולא הזהרתי. (כ) ובשוב וגו', כפי הנראה שער הפסוק כך הוא: ובשוב כדק מנדקו
 ועשה

יחזקאל ג

מצדקו ועשה עול ונתתי מכשול
לפניו הוא ימות כי לא הזהרתו
בחטאתו ימות ולא תזכרן
צדקתו אשר עשה ודמו מידך
אבקש: (כא) ואתה כי הזהרתו
צדיק לבלתי חטא צדיק והוא
לא חטא חיו יחיה כי נזהר ואתה
את נפשך הצלת: (כב) ותהי עלי
שם ירדה והוא ויאמר אלי קום צא
אל הבקעה ושם אדבר אותך:
(כג) ואקום ואצא אל הבקעה
והנה שם כבוד יהוה עמד

כבוד

צדקותו קרי

חרגום אשכנז ח

נער פרעמיניקייט אבוויכט,
אינד פרעפעל בענעהט, איך
איהו איז געפאהר ברונגע,
דאס ער שטירבט, ווייל הוא
איהו ניכט געווארנט האסט, זא
שטירבט ער אין זיינער זינדע,
אינד זיינע פראממען האנדלונג-
גען, דיא ער אויסגעאיכט,
ווערדען איהם ניכט אנגערעפ-
געט, זיין בלוט הינגעגען פאר-
דערע איך פאודיר. (כא) האסט
דוא אבער דען פראממען גע-
ווארנט, דאס ער ניכט זינד-
גע, זא דאס ער פאם בליעב
אונד ניכט זינדיגטע זא בלייבט
ער אס יעבען, דאדורך, דאס
ער געווארנט ויאורדע, אינד
דיא האסט דיין זעלענהייל
גערעטטעט. — (כב) היערויף
וואלטעטע דיא האנד גאטטעס

דאזעלבסט איבער מיך, אונד ער (דער עוויגע) שפראך צו מיר: ערהעבע דורך! געהע הוין אין
דאז טהאל, דארט ווילל איך מיט דיר שפרעכען. (כג) איך מאכטע מיך אויף, גינג הוין
אין דאז טהאל, אונד זעהע! דא שטאנד דיא העררליכקייט דעס עוויגען גלייך יענער, דיא

איך

ר ש י

להשמר מן הפורענות שלא אביאנו עליהם: (כ) ונתתי מכשול לפניו. כשהוא עושה דבריו
בהלנע ומראה עניו כלדיק אני נותן עזרה מפורסמת לפניו כדי לגלות מעשיו וכשאני רעה
עליו לא יסרכו אחרי: ולא תזכרנה לדקותיו. פירו רבותיו נחוצה על הראשונות שמתחיל
על הדקות הראשונות שגשה: (כג) והנה שם כבוד ה' עומד. הקדים על ידו לילך שם

מדת

ב א ו ר

ועשה עול, על אשר אנו נחתי מכשול לפניו, ר"ל אנו הסבותי לו נסיון לראות אם יבטל
בה או לא, וזאת ראית כי בנסיון הוא ולא עמדת לימינו להזכירו, וע"כ נכסלו רגליו עד
אשר מת בחטאו, או דמו מידך אנקש. ועמה אנכר את הפסוק אמת אמת: ונחתי, כמו
בי נחתי. מכשול, כל דבר אשר יהיה לנו לשטן בדרכנו נקרא מכשול, כמו ולפני עור לא
תחן מכשול, ופה נקרא הנסיון כן, כי גם היא תהיה לשטן בדרכ הטוב. הוא ימות, בחטאו.
כי, כמו ועל. ולא חזרתי, כלומר לא נזכרו ממך לדקותיו. (כא) הזהרתו, לעת הנסיון.
ורוא לא חטא, על אשר עמדת לימינו גבר על יכרו. (כב) וחתי, יתכן כי הכוונה הזאת
בשני ענפים ואינה מיסנה על אשר שלפניה, וע"כ הוסיף מלת שם, להניד כי כאשר הכוונה
שלפניה היתה בחל אנו כן גם הכוונה הזאת. ואם לא נכאר את הכוונה בשני ענפים,
אשר היתה לוימים אחרים כן, יקשה עלינו לפרשה, כי היא תניד כמעט הסוד מהכוונה
שלפניה; באזה שלפניה הוכיחו ה' על אשר החריש ונזאת נוכח לשנת בנייתו ולשמוק, אם לא
לכוה ה' בפירש. אבל עתה אם תאמר, כי הכוונה היתה ימים אחרים כן, נוכל
לזמר

כְּכַבֹּד אֲשֶׁר רָאִיתִי עַל-נְהַרְדֵּי
 כְּבָר וְאָפֵל עַל-פָּנָי: (כד) וְהִבֵּאת
 בִּי רוּחַ וְתַעַמְדֵנִי עַל-רַגְלֵי וַיִּדְבֹּר
 אֵתִי וַיֹּאמֶר אֵלַי בֵּא הַסֵּגֶר בְּתוֹךְ
 בֵּיתְךָ: (כה) וְאַתָּה בֶן-אָדָם הִנֵּה
 נִתְּנָו עֲלֶיךָ עֲבוֹתִים וְאִסְרוּךָ בָהֶם
 וְלֹא תֵצֵא בְּתוֹכָם: (כו) וְלִשְׁוֹנֶךָ
 אֲדַבֵּיק אֶל-חִכְךָ וְנֹאֲלַמַּת וְלֹא-
 תִהְיֶה לָּהֶם לְאִישׁ מוֹכִיחַ כִּי בֵית
 מְרֵי הַמָּה: (כז) וַיְדַבְּרֵי אוֹתְךָ
 אֶפְתָּה אֶת-פִּיךָ וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם
 כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הַשְׁמַע ו
 יִשְׁמַע וְהַחֲדַל וְיִחַדַּל כִּי בֵית
 מְרֵי הַמָּה:

אִיד אַם פֶּלוֹסַע כְּבַר גִּיּוּזַע הָעוֹן.
 אִיד פִּיעַל אוּיָף טִיִּין אַנְנַעוּיִכְט:
 (כד) דאַ כַּעקאַם אִיד מוֹטָה,
 אִיד פִּיהֶלְטַע מִיך אוּיִפְנַעֲרִיכֶּ-
 טַעט, עַר רַעֲרַעַטַע מִיך אַז,
 אונד שפּראַך צו מִיר: גַּעֲהַע
 הִיִן, פֶּעֶרשְׁלִיעַסַע דִּיך אִיִן דִּיִּי
 גַעַם הוּיִזַע, (כה) אַלֶס הַעֲטַטַע
 כַּאֵן דִּיר, עַרְדַּעֲנוּזָהֵן! פֶּעַם-
 סַעֲלֹן אַנְנַעֲלַעֲנַט, אִוּם דִּיך
 דַּאֲמִיט פֶּעַסַט צוֹהַאֲלַטַעוּ, דַּאֲם
 דוּא נִכְט אױסִנַעֲהֵן קַאֲנַנַעַסַט,
 (כו) אונד אִיד ווִילֶל דִּיִנַע צוֹנֵי
 גַעֲדֶר אַן דַּעַן גוֹיִמַעַן קֶלַעֲכַעַן,
 דַּאֲמִט דוּא פֶּעֶרשְׁטִימַעַסַט
 אִינֶר אִיהַנַעַן נִכְט מַעֲהַר אִיִן
 עַרמַאֲהַנַעַר דִּיעַסַט, ווִיִלֶעַם
 אִיִן זַא ווִידַעֲרשְׁפַעַנְסִינַעַם
 הוּיִזַאִזַט: (כז) גוֹר ווַעַן אִיד
 דִּיר אִיִנַעַן אוּיִפְטַרַאָג גַעֲכַע,
 ווַעֲרַדַע אִיד דִּי גַעַן מִינֶר עַשֶּׂ-
 גַעַן, גוֹר דַּאָן ווִירֶסֶט דוּא אִוְהֵ-
 גַעַן פֶּעֶרֶקֶנֶדַעַן: אַלֹּאָ שפּרִיכְט

ואתה
 נאטט דער עווינע—ווער דאן האָרען ווילל, דער האָרע; ווער אָבער עס אונטערלעסט, דער
 אונטערלאָסע עס איממעהין, עס איזט יא אִין ווידערשפּענסטיגעס הווי! —

דוא

ר ש י

מדת ענוה יתור' מה שאין דרך צדק ולס לעשות כן התלמי' ממזין לרב וכאן הרב ממזין
 לחלמיד: (כד) הסגר בתוך ביתך. להראותם שאינם ראויין לתוכה: (כה) הנה נתנו
 עליך ענותים. הוי אסור בניתך כאלו נאסרת בענותים וכן ת"י הַא גִּזְרֵי פִתְגָמֵי עֲלֶיךָ כַּאֲשׁוּר
 גְּדִילֵן וְגו': (כז) ובדברי אותך. כשאחסון לדבר אחר אשלקך אליהם: ואמרת אליהם כה
 אָמַר ה' אֱלֹהִים. אַתְּ כָל דְּבָרֵי שְׁלִיחוֹתַי הַשּׁוֹמַע יִשְׁמַע. אִין זֶה מִן הַשְּׁלִיחוֹת אֲלֵיךְ הַר"ק
 אָמַר לִכְנִיִא אַתָּה אֲמֹר אֱלֹהִים שְׁלִיחוֹתַי וְהַס שׁוֹמַע יִשְׁמַע וְהַחֲדַל יִחַדַּל כִּי יִדַעְתִּי כִּי לֹא כֹלֶם
 יִשְׁמַעוּ כִּי בֵית מְרֵי הַמָּה:

לכנה

ב א ו ר

לאמר כי בודאי אחרי אשר היתה לו הנבואה שלפניה, הוכיח את בני הנולה, אבל רק לשון
 היו דבריו, ע"כ לומר ה' שנית לשמוק, אבל לעשות את אשר יזכו (כאם נאורנו לקמן י"ב
 א'). (כה) הנה נתנו עליך עבותים, הוי אסור בניתך כאלו נאסרת בענותים וכן ת"י הַא גִּזְרֵי
 פִתְגָמֵי עֲלֶיךָ כַּאֲשׁוּר גְּדִילֵן וְגו' (רש"י). (כז) כז אמר ה', כנר פירשתו לעיל (פרשה ב' ד').
 השומע ישמע, אין זה מן השליחות אלא ר"ק אמר לכניא, אהה אמור אליהם שליחותי, והס
 השומע ישמע והחַדל יחַדל, כי ידעתי כי כלם לא ישמעו כי בית מרי המה.

לכנה